

Mál nr. 17/2016**M og
váttryggingafélagið V1 v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar (A) og váttryggingafélagið V2 v/
ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar B.****Tjón á bifreið í tengslum við flutning hennar með dráttarbifreið 19. nóvember 2015.****Gögn.**

1. Málskot, móttakið 22.1.2016, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V2, dags. 10.2.2016.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að tjón varð á bifreið M, nánar tiltekið bifreið A, í tengslum við flutning hennar með dráttarbifreiðinni B. Bifreið A hafði orðið óökufær og var dráttarbifreiðin B fengin til að flytja bifreið A á bifreiðaverkstæði. Þegar komið var að verkstæðinu var bifreið A á palli dráttarbifreiðarinnar, pallurinn var sporðreistur og þegar M tók bifreiðina (A) úr handbrensu upp á pallinum þá rann hún af honum og eftir gólfi verkstæðisins og skemmdist við að lenda á vegg á bifreiðaverkstæðinu. M settist ekki undir stýri bifreiðarinnar heldur teygði sig inn í hana til að losa handbrensunu. Ágreiningur er um atvik þess að M tók bifreiðina A úr handbrensu upp á pallinum. Í framburði M kemur fram að ökumaður dráttarbifreiðarinnar B hafi beðið hann um að taka bifreiðina úr handbrensu án þess að láta vita að hann hafi losað bifreið A úr dráttarspili dráttarbifreiðarinnar. Ökumaður dráttarbifreiðarinnar B ber hins vegar að hann hafi beðið M um að losa bifreið A úr handbrensu og bakka henni af pallinum, en það hafi M ekki gert. Einnig liggur fyrir framburður starfsmanns bifreiðaverkstæðisins þar sem kemur fram að ökumaður dráttarbifreiðarinnar hafi verið búinn að losa bifreið A úr dráttarspili bifreiðarinnar þegar hann rétti lykil bifreiðarinnar áfram í því skyni að það væri hægt að láta bifreið A renna niður á verkstæðisgólfið.

M telur að hægt sé að rekja tjón M til notkunar bifreiðar B í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Tjónið hafi orðið í beinum tengslum við affermingu bifreiðar B og sé afferming dráttarbifreiða hluti af notkun þeirra sem slíkra og falli atvikið þar af leiðandi innan hins svokallaða notkunarhugtaks fyrrnefnds ákvæðis og því hlutlægrar ábyrgðar eiganda bifreiðarinnar skv. 90. gr. sömu laga. Vísar M m.a. til Hrd. 1962:407 máli sínu til stuðnings og telur dráttarbifreiðina, sem búin var sérstökum palli sem ætlaður er til að flytja aðrar bifreiðar, hafa verið í eðlilegri notkun sem slík og tjónið hafi orðið vegna sérstakra hættueiginleika bifreiðarinnar.

V2 telur að það sé ekki hægt að rekja tjón M til notkunar bifreiðar B í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga. Félagið vísar til þess að túlka verði notkunarhugtak ákvæðisins m.t.t. sérstakra hættueiginleika ökutækja sem ökutækja og sé því um þrengri skýringu að ræða en almenna orðskýringu. Tjónið hafi orðið þegar bifreið A var tekin úr handbrensu og hafi því ekki verið orsakatengsl milli þess að pallur bifreiðar B hafi verið sporðreistur eða að afferming hafi verið fyrir hendi með sérstökum búnaði bifreiðarinnar þegar tjónið varð. V2 vísar til nokkurra dóma Hæstaréttar, máli sínu til stuðnings, þ.á.m. Hrd. 671/2014, Hrd. 353/2002, Hrd. 307/1999, Hrd. 116/1999 o.fl. Einnig vísar V2 til þess að ekki sé hægt að rekja tjón M til saknæmrar háttsemi ökumanns bifreiðar B með vísan til 3. mgr. 90. gr. umferðarlaga þar sem M hafi sjálfur tekið bifreið sína úr handbrensu án þess að gæta varúðar.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvaða leiðbeiningar ökumaður dráttarbifreiðarinnar B gaf M varðandi flutning bifreiðar hans, (bifreiðar A) af palli dráttarbifreiðarinnar B þegar komið var á bifreiðaverkstæði. Þar verður að ætla að ökumaður dráttarbifreiðarinnar hafi stjórnar aðgerðum og því eðlilegt að gera þær kröfur til hans að leiðbeiningar til annarra sem hann bað um að aðstoða við affermingu dráttarbifreiðarinnar séu skýrar og varað sé við mögulegum hættum. Í framburði M og starfsmanns bifreiðaverkstæðis verður ekki annað séð en að ökumaður dráttarbifreiðarinnar B hafi stýrt aðgerðum á vettvangi og verður því að gera þær kröfur til hans að skilaboð til þeirra sem hann fól að aðstoða við að koma bifreið A af pallinum væru skýr. Miðað við framburð M og áðurnefnds starfsmanns voru þau skilaboð ekki skýr. Verður að meta stjórnanda dráttarbifreiðar það til gáleysis að hafa ekki stýrt aðgerðum með betri hætti en þetta. Verður eigandi bifreiðar B því talinn bera skaðabótaábyrgð á tjóni M á grundvelli reglunnar um vinnuveitendaábyrgð og því eru skilyrði 3. mgr. 90. gr. umferðarlaga um ábyrgð á grundvelli almennra reglna skaðabótaréttarins uppfyllt. Telst því ekki þörf á að taka afstöðu til þess hvort hlutlæg ábyrgð eiganda bifreiðar B, skv. 1. mgr. 88. gr., sbr. 1. mgr. 90. gr. umferðarlaga, eigi við í málinu. Ekki verður heldur lögð sök á M í ljósi þeirra óskýru skilaboða sem hann fékk á vettvangi.

Niðurstaða.

M á rétt á skaðabótum úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar B hjá váttryggingafélaginu V2.

Reykjavík, 15. mars 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson hdl.

Jón Magnússon hrl.